

denne Lejlighed indskrænke mig til at henvise til Rigsdagstidenden, Forhandlingerne i Folketinget, blandt andet i 1907—08 Sp. 930 fg. og i 1908—09 Sp. 4849 fg.

Tiden er os utvivlsomt gunstig, vi har Kongens og Regeringens Ord med Hensyn til de paatænkte betydningsfulde Reforme, og hvad Rigsdagen angaar, føler jeg mig forvisset om, at man kan gøre Regning paa den største Velvillie fra alle Sider. Jeg haaber, at alle gode Kræfter vil virke for et heldigt Resultat, og at den færøske Befolkning vil vide at benytte de gunstige Vilkaar, som frembyder sig, at den i Enighed vil lægge al sin Kraft ind i Virksomheden for aandelig og materiel Fremgang, saa at vi deroppe kan gaa en god og lys Fremtid i Møde og tillige kan medvirke til at styrke Landet som Helhed.

Jeg vil kun fremsætte disse korte almindelige Udtalelser i Anledning af de i Trontalen nævnte færøske Sager. Om selve disse bliver der jo senere Lejlighed til at udtale sig.

N. C. Christensen: Der er fremsat forskellige Lovforslag, der alle viser, at Udviklingen gaar i Retning af at beskære og indskrænke de sociale Love, vi tidligere har faaet. Det viser, at vi havde Ret, da vi i sin Tid gjorde gældende, at Vedtagelsen og Gennemførelsen af de militære Love vilde have disse Virkninger samtidig med, at de vilde nødvendiggøre Udskrivningen af store nye Skatter. Men ogsaa paa andre Omraader viser der sig sørgelige Virkninger af de store militære Bevillinger. Overfor de civile Etater vises der et utidigt Kniberi, der bevirker, at de paa mange Omraader ikke bliver i Stand til paa tilfredsstillende Maade at røgte den Opgave, de har at varetage. Den finansielle Situation har jo været saaledes, at man har søgt at spare paa de Omraader, hvor der kunde spares, og man har da fra forskellige Rigsdagsmænds Side saavel som fra Regeringens Side haft sin Opmærksomhed henvendt paa de civile Etater. Der er blevet rejst stærk Protest mod, at for Eks. Postvæsenet fik det Mandskab, som det fandt fornødent til paa tilfredsstillende Maade at røgte den Opgave, det har: at omdele Posten paa forsvarlig Maade. Man har søgt at indskrænke Personalet til det mindst mulige; jeg kan i saa Henseende nævne, at man fornylig i Aalborg har foretaget et Eksperiment, som har været af den Beskaffenhed, at det viste sig nødvendigt hurtigst muligt at forandre det igen. Omdelingen af Pakkeposten fik en saa stor Udstrækning, at det Mandskab, der tidligere havde været beskæftiget derved, ikke var i Stand til at besørge den, og saa tog

man en Mand, der tidligere havde været benyttet som Pengepostbud, og satte ham til at omdele Pakkeposten. Men Følgen deraf blev, at Folk, der tidligere havde faaet deres Pengebreve om Formiddagen, nu først fik dem saa langt hen paa Eftermiddagen, at f. Eks. Bankinstitutter og den Slags Institutioner var lukkede, længe før Folk kom i Besiddelse af Pengesendelserne; og det havde til Følge, at adskillige Veksler blev protesterede, fordi Pengene, der var sendte til Indfrielse af Vekslerne, ikke kom rettidig. At det naturligvis fremkaldte en stærk Protest, specielt fra de handlendes Side, er en Selvfølge, og der gik heller ikke lang Tid, før man maatte forandre det og antage et nyt Bud til at udbringe Pengesendelserne. Det er jo forstaaeligt, at i en By som Aalborg eller en tilsvarende By, hvor Forretningstilværelsen pulserer livligt, kan man mindst af alt finde sig i, at der smøles med Hensyn til Pengesendelserne.

Men ikke alene søger man paa alle Maader at knibe, naar det drejer sig om at antage den nødvendige Arbejdskraft i de civile Etater, men særlig overfor de lavest lønnede Statsfunktionærer og Statsarbejdere har man stillet sig i høj Grad afvisende. Det er tidligere blevet omtalt, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa, hvorledes man har stillet sig over for Depotarbejderne, Banearbejderne, Banevogterne o. s. v. Man har vel indrømmet Jernbanefunktionærernes Organisation Forhandlingsret, og man har forhandlet om Lønforbedringer for disse Folk, men selv det tarvelige Tillæg, som der opnaaedes Overenskomst om i disse Forhandlinger, har man ikke ment at kunne stille Forslag om, idet man naturligvis skal spare paa dette Omraade ogsaa. Og Landpostbudene gaar det paa samme Maade. Det er nogle af de lavest lønnede Statsfunktionærer, og det er sikkert, at de trænger i høj Grad til Forbedring af deres Kaar; men endnu venter ogsaa de forgæves. Kan man saa undre sig over, at der fra Statsfunktionærernes og Statsarbejdernes Side rejses bestemte og kraftige Røster om at blive behandlet paa en anden Vis? Det forekommer mig, at det er fuldstændigt berettiget, at saadanne Røster kommer frem, men alligevel viser det sig, at man fra en Del af Regeringspartiets Side, i alt Fald den Del, som det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) forleden Dag var Talsmand for, ser anderledes paa Sagen. Han havde haft Lejlighed til at se en Artikel i „Postbladet“ med Overskriften: „Tættere sammen“. Denne